

1984, 19. března – Sdělení VONS č. 362 „Rozsudek nad Jiřím Šnajdrem a Janem Mokrým potvrzen“ o odvolacím řízení s Janem Mokrým a Jiřím Šnajdrem u Krajského soudu v Ostravě a usnesení tohoto soudu potvrzujícím jejich odsouzení Okresním soudem v Šumperku pro trestný čin maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi k podmíněným trestům odnětí svobody.

Krajský soud v Ostravě za předsednictví JUDr. Bohuslava Staňka ve veřejném zasedání ze dne 24. 11. 1983 potvrdil rozsudek okresního soudu v Šumperku, jímž byli Jiří Šnajdr a Jan Mokrý odsouzeni k 10, resp. 12 měsícům odnětí svobody s podmíněným odkladem na tři roky (viz sdělení č. 340)¹. Odůvodnění rozsudku se opírá o stejné důkazy, které byly uvedeny v rozsudku první instance.² U okresního soudu bylo obžalovaným zdůrazňováno, že se provinili nejen spácháním trestného činu maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi podle § 178 tr. z., jehož skutkovou podstatou bylo, že obžalovaní pořádali schůzky, při kterých se přítomní modlili, zpívali náboženské písně, četli Písmo a rozjímali o něm, ale že se též provinili proti církvi účastí v letničním hnutí. Jiří Šnajdr uvedl při odvolacím řízení na svou obhajobu kromě jiného, že kardinál František Tomášek podal v této věci Krajskému soudu své vyjádření a že je nutno vzít v úvahu jeho vyjádření jako nejvyššího církevního představitele.³ Nato byl umlčen předsedou senátu s tím, že „do našich zákonů nemá nikdo co mluvit, ani Vatikán, ani kdo jiný“. Tato epizoda byla signifikantní pro celý průběh jednání a dostatečně ilustruje údajnou nezáujatost a objektivnost soudního senátu.⁴

Informace o Chartě 77, r. 7, 1984, č. 3, s. 10.

POZNÁMKY

- ¹ Dokument č. 342.
- ² Usnesení Krajského soudu v Ostravě přijaté senátem složeným z předsedy JUDr. Bohuslava Staňka a soudů JUDr. Josefa Kantora a JUDr. Ludmily Svatošové je uloženo in: OS v Šumperku, soudní spis k případu Jana Mokrého a Jiřího Šnajdra (spis. zn. 4 T 136/83) uložený jako příloha k rehabilitačnímu spisu, spis. zn. Rt 1517/91; též LP, Sb. VONS, inv. č. 218, sign. I/4, kart. 36.
- ³ Kardinál František Tomášek mimo jiné zdůraznil, že „Letniční hnutí“ tvoří v katolické církvi její jádro, nelze je proto považovat za žádnou sektu, novou církev nebo státem nepovolenou náboženskou společnost. Činnost, za níž byli J. Šnajdr a J. Mokrý stíháni – čtení Písma svatého, rozjímání o něm, společné modlitby, zpívání náboženských písní aj., nechápal kardinál Tomášek jako ryze duchovenskou. Jednalo se podle něj o zcela samozřejmé, normální náboženské úkony každého uvědomělého věřícího. Jen na jeho rozhodnutí závisí, zda je koná sám, s rodinou či jinými lidmi. Kardinál Tomášek se dále odvolával na článek 32 ústavy ČSSR, jímž je zaručena svoboda vyznání. Vyjádření kardinála Tomáška ze 14. 11. 1983 bylo publikováno in: *Studie*, 1984, č. 91, s. 85–86.
- ⁴ Případu se podrobně věnoval časopis *Studie*, který nejprve přinesl soubor textů obsahující sdělení VONS č. 340 b, text „Když mne pronásledovali, budou i vás“, dopis kardinála Františka Tomáška Krajskému soudu v Ostravě a dopis J. Šnajdra Závodnímu výboru ROH Rudné doly Zlaté Hory z 1. 12. 1983 obsahující zprávu o výsledku odvolacího soudního řízení u Krajského soudu v Ostravě a oznámení o jeho ukončení členství v Revolučním odborovém hnutí in: tamtéž, s. 82–87. Další soubor textů zveřejněný v tomto časopise obsahoval podnět J. Šnajdra Generální prokuratuře ČSR ke stížnosti pro porušení zákona rozsudkem Okresního soudu v Šumperku a Krajského soudu v Ostravě a dopis člena Československé strany lidové Stanislava Lekavého sekretariátu ústředního výboru této strany obsahující informaci o perzekuci J. Šnajdra a žádost o intervenci ve prospěch pronásledovaných křesťanů in: *Studie*, 1984, č. 93–94, s. 316–319.